

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Ing. T. L.**, bytem J., P., zast. JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem, sídlem Údolní 222/5, Brno, proti žalovanému: **státní tajemník v Ministerstvu obrany**, sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí náměstka ministra obrany pro personalistiku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 173-2/2013-7542,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka ministra obrany pro personalistiku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 173-2/2013-7542, a rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1078-11/2012-4614, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9.800,- Kč k rukám JUDr. Jiřího Juříčka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí náměstka ministra obrany pro personalistiku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory (dále jen „služební orgán“) ze dne 27.11.2012, č. j. 1078-11/2012-4614. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobci náleží úhrada rozdílu, o který mu byl krácen plat za období od 16.9.1999 do 30.11.2001 (vyjma období od 17.9.1999 do 15.10.1999 a od 7.10.2000 do 22.12.2000), a to celkem ve výši 230.843,- Kč.

Soud zjistil, že odvolací služební orgán, který vydal napadené rozhodnutí, náměstek ministra obrany pro personalistiku, po podání žaloby zanikl. Proto si soud od Ministerstva obrany vyžádal rozkaz ministra obrany, v němž se stanovuje, který služební orgán o daném

typu nároku rozhoduje v současné době. Jak vyplývá z čl. 3 odst. 3 písm. d) rozkazu ministra obrany ze dne 29. 6. 2012, č. 34/2012, ve znění účinném dne 1. 6. 2017, je-li dotčenou osobou bývalý voják z povolání, je služebním orgánem ve věcech služebního poměru, které se netýkají náhrady škody, ředitel odboru řízení lidských zdrojů sekce státního tajemníka Ministerstva obrany. Dle čl. 2 odst. 1 písm. b) téhož rozkazu je odvolacím orgánem nejbližší nadřízený příslušného služebního orgánu. Z čl. 18 písm. c) rozkazu ministra obrany ze dne 23. 11. 2015, č. 92/2015, se dále podává, že přímo nadřízeným služebním orgánem ředitele odboru lidských zdrojů je státní tajemník v Ministerstvu obrany. Právě do jeho kompetence tedy v současné době spadá rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím o nároku na dorovnání platu, a proto nastoupil v nyní projednávané věci na místo žalovaného.

Žalobce v žalobě uvedl, že od září roku 1999 byl trestně stíhán, přičemž s účinností od 16.9.1999 byl dočasně zproštěn výkonu funkce zástupce ředitele odboru majetku vzdušných sil Hlavního úřadu nákupu majetku a služeb Ministerstva obrany. S účinností od 1.12.1999 byl žalobce dočasně zproštěn výkonu služby, přičemž mu byl snížen plat na polovinu. Kvůli uvedeným skutečnostem žalobce nebyl povýšen do hodnosti generála, ačkoliv by na to měl vzhledem k dosavadní službě nárok. Dnem 30.11.2001 byl žalobce propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání. Trestní stíhání vedené proti žalobci bylo pravomocně zastaveno dne 15.6.2009, neboť nebylo prokázáno, že žalobce skutek, z něhož byl obviněn, spáchal. Výnosem Ministra obrany ze dne 23.6.2011 byla všechna předchozí rozhodnutí týkající se žalobcova služebního poměru zrušena. Proto má žalobce za to, že mu vznikl nárok na doplatek rozdílu, o který mu byl zkrácen plat v období od 16.9.1999 do 30.11.2011. Výše uvedená rekapitulace úkonů orgánů činných v trestním řízení a služebního orgánu žalovaného je tak dle žalobce nesprávným postupem státu, na základě kterého uplatňuje své nároky.

V prvním žalobním bodu žalobce uvádí, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jeho služební poměr skončil uplynutím stanovené doby. Služební poměr skončil nesprávným postupem státu. Proto je žalobce přesvědčen, že má nárok na úhradu doplatku rozdílu, o který mu byl zkrácen plat za období od 16.9.1999 do 30.11.2011, nikoli pouze do 30.11.2001, jak učinil žalovaný.

V druhém žalobním bodu žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že náhradu nelze vyplatit za dobu, kdy byl žalobce ve vazbě. Upozorňuje na ustanovení § 66 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), podle něhož se za výkon služby považuje mimo jiné i doba dočasně zproštění výkonu služby. Jelikož byl žalobce v době vazebního stíhání dočasně zproštěn výkonu funkce a následně dočasně zproštěn výkonu služby, vykonával v tomto období dle § 66 odst. 2 zákona o vojácích z povolání službu, a proto mu náleží také náhrada platu za dobu strávenou ve vazbě.

Dle třetího žalobního bodu má žalobce za to, že mu nemůže být kladeno k tíži, že nebyl v důsledku nezákonného postupu státu vůči němu povýšen, a tedy se mu adekvátně nezvyšoval plat. Do přiznané náhrady platu se také nepromítl také běžný nárůst plynoucí ze změn pravidel odměňování v Armádě České republiky.

Čtvrtým žalobním bodem žalobce zpochybňuje též závěr žalovaného, že se nemůže domáhat náhrady nenárokových složek platu. Až do doby trestního stíhání žalobce dosahoval pracovních výsledků, na základě kterých by mu odměny nepochybně byly přiznávány. Výše odměn, která by byla žalobci vyplácena, by tak dle jeho názoru měla být vypočítána z výše odměn vyplacených osobám srovnatelného zařazení v předmětné době.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Upozornil, že k zániku služebního poměru žalobce jako vojáka z povolání došlo uplynutím stanovené doby trvání služebního poměru podle § 164 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. K ukončení žalobcova služebního poměru tedy nedošlo na základě rozhodnutí služebního orgánu, ale plynutím času. Z toho důvodu žalobci náleží doplatek služebního platu pouze za dobu do 30.11.2001. Dle názoru žalovaného žalobci nenáleží dorovnání platu za dobu, kdy byl stíhán vazebně. Z § 3 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech (dále jen „zákon o platu“) totiž vyplývá, že plat přísluší toliko za konání práce (služby). Z § 66 odst. 1 a § 24 zákona o vojácích z povolání se potom podává, že výkonem služby se rozumí plnění služebních povinností. Dle § 10 odst. 5 zákona o vojácích z povolání byl žalobce po dobu dispozice v době dočasného zproštění služby povinen plnit služební úkoly podle rozkazů nadřízeného. Dle názoru žalovaného žalobce v době výkonu vazby nemohl takové služební úkoly plnit, a proto mu za tuto dobu nenáležel plat; případnou náhradu škody způsobenou nezákonnou vazbou má nahradit Ministerstvo spravedlnosti postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“).

Argumentaci žalobce ohledně svého potenciálního povýšení do vyšších hodností má žalovaný za čistou spekulaci. Z ničeho nelze dovodit, že pokud žalobce trestně stíhán nebyl, došlo by k takovému vývoji v jeho kariéře. V každém případě však žalovaný neměl pravomoc rozhodnout o případném nároku žalobce souvisejícím s tím, že nebyl povýšen, neboť rozhodoval o vyplacení rozdílu, o němž byl žalobci zkrácen plat po dobu dočasného zproštění výkonu služby. Nad rámec částky, o níž byl žalobci zkrácen plat, mu nemohla být žádná náhrada přiznána. Pokud jde o žalobcův požadavek, aby mu byly doplaceny též odměny, dle žalovaného se jedná o plnění, na která žalobce nemá a neměl nárok, proto mu je nelze vyplatit.

Ze správního spisu vyplývají následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 2.10.2000 bylo policejním orgánem žalobci sděleno obvinění z trestného činu porušování závazných pravidel hospodářského styku spáchaného ve formě spolupachatelství, jehož se měl dopustit jednáním mezi léty 1997 a 1999 jako voják z povolání ve funkci zástupce ředitele Akvizičního úřadu Ministerstva obrany při administraci veřejných zakázek.

Rozkazem ministra obrany ze dne 15.9.1999, č. 243, byl žalobce dočasně zproštěn výkonu funkce dle § 10b odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků (dále jen „zákon č. 76/1959 Sb.“) Rozkazem ministra obrany ze dne 1.12.1999, č. 312, byl žalobce podle § 9 zákona o vojácích z povolání dočasně zproštěn výkonu služby pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu, a zároveň byl podle § 10 odst. 2 písm. b) téhož zákona určen do dispozice vrchního ředitele majetkové sekce Ministerstva obrany. Dalšími rozkazy ministrů obrany byla měněna žalobcova dispozice, přičemž jeho dočasné zproštění výkonu služby trvalo. Rozkazem vrchního ředitele Finanční sekce Ministerstva obrany ze dne 7.8.2001, č. 30, bylo rozhodnuto o tom, že služební poměr žalobce jako vojáka z povolání zanikne uplynutím stanovené doby podle § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání ke dni 30.11.2001 a žalobce se zařazuje do zálohy.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27.11.2008, sp. zn. 57 T 9/2008, bylo trestní stíhání žalobce pravomocně zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil skutku, pro nějž byl stíhán.

Dne 26.5.2011 žalobce vyzval žalovaného, aby mu zaplatil celou řadu plnění, a to včetně doplatku ušlého platu a „příslušných“ náhrad za období od 16.9.1999 do 30.11.2001 ve výši rozdílu mezi průměrným „výdělkem“, který by žalobci náležel, kdyby nebyl dočasně zproštěn výkonu funkce a služby, a skutečně vyplaceným platem; dále doplatek odstupného a doplatek výsluhových příspěvků od 1.12.2001 do „*dnešního dne*“, které by žalobci náležely, pokud by nebyl zproštěn výkonu služby. Zároveň požádal o povolání zpět do služebního poměru. Uplatněné nároky žalobce odůvodnil tím, že nedošlo k jeho pravomocnému odsouzení za trestný čin a tudíž byl zkrácen na svých právech. Následně žalobce dne 20.6.2011 podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 civilní žalobu proti České republice – Ministerstvu obrany, již se domáhal aby soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci výše uvedené náhrady. Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením ze dne 3.10.2011, č. j. 8 C 154/2011-7, řízení zastavil pro nedostatek pravomoci civilního soudu a věc postoupil ministru obrany jako příslušnému správnímu orgánu. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo zamítnuto usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.5.2012, č. j. 23 Co 169/2012-19.

Výnosem ministra obrany ze dne 23.6.2011, č. 103, byly zrušeny rozkazy, kterými byl žalobce dočasně zproštěn výkonu služby, a následně určen do dispozice jednotlivých služebních orgánů. Konkrétně šlo o rozkazy Ministra obrany ze dne 15.9.1999 (č. 243), 1.12.1999 (č. 312), ze dne 2.8.2000 (č. 227) a rozkaz náměstka ministra obrany pro ekonomiku ze dne 17.1.2001 (č. 1). Rozkaz vrchního ředitele Finanční sekce Ministerstva obrany ze dne 7.8.2001 (č. 30), kterým bylo rozhodnuto o skončení služebního poměru žalobce, zrušen nebyl.

Žalovaný (tehdy náměstek ministra obrany pro personalistiku) v přípisu ze dne 13.10.2011 žalobci sdělil, že žalobci bude vyplacen doplatek platu za dobu dočasného zproštění výkonu služby s výjimkou období, kdy byl stíhán vazebně, celkem tedy 230.843,- Kč. Dále konstatoval, že služební poměr žalobce skončil podle § 164 odst. 1 zákona o vojácích z povolání uplynutím doby 2 let, tedy na základě právní události nezávislé na vůli služebního orgánu. Personální rozkaz č. 30 měl jen informativní a evidenční charakter. Vyzval žalobce ke specifikaci jím požadovaných „příslušných náhrad“. Ohledně nároku na výsluhy konstatoval, že o výsluhových náležitostech již bylo rozhodnuto správním rozhodnutím, dle § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání se přitom při určení výše výsluhy nepřihlíží ke krácení platu, výsluhy i odchodné tak byly stanoveny z nesníženého platu. V návaznosti na změnu hodnocení doby služebního poměru v důsledku započtení doby vazby bude vydáno změnové rozhodnutí o výsluhových náležitostech. Dále uvedl, že pokud žalobce požaduje povolání do služební poměru, je nutné postupovat jako každý jiný uchazeč o přijetí do služebního poměru. K požadavku na jmenování do hodnosti generála konstatoval, že do hodnosti generála jmenuje vojáka prezident.

Žalobce dne 29.11.2011 sdělil žalovanému, že s tímto vyčíslením nesouhlasí a i nadále trvá na původně uplatněných plněních. Při vyčíslení doplatku platu nebyly zohledněny všechny složky platu, zejména složky související s funkcí a hodností, zároveň doba vazby dle žalobce je považována za dobu výkonu služby. Jako příslušné náhrady specifikoval náhradu za nevyčerpanou dovolenou a náhradu léčebních výloh, výstrojní příspěvek. Žalobce namítl, že výsluhový příspěvek a odchodné nebyly vypočteny z nesníženého platu, výsluhové náležitosti byly vypočteny toliko ze základu platu nikoli z celého průměrného měsíčního hrubého platu. V důsledku dočasného zproštění výkonu funkce a služby došlo ke snížení platu o jeden platový stupeň, proto se domáhá doplatku, který by mu jinak náležel, pokud by nedošlo ke zproštění výkonu funkce a služby. Pokud by nebyl dočasně zproštěn výkonu funkce a služby, vznikl by mu 1.1.2001 nárok na jmenování do hodnosti generála, jelikož

jinak splňoval všechny předpoklady pro další službu v Armádě ČR. Dále uvedl, že v souvislosti s výkonem služebních povinností byl na základě trestního oznámení náměstka ministerstva obrany neoprávněně trestně stíhán.

Dne 3.9.2012 ředitel Ředitelství personální podpory oznámil žalobci zahájení řízení podle § 144 a § 67 odst. 3 zákona o vojácích z povolání o úhradě rozdílu, o který byl krácen plat bývalému vojákovvi z povolání po dobu dočasného zproštění výkonu funkce, tedy od 16.9.1999 do 30.11.2001.

Ve vyjádření ze dne 19.10.2012 žalobce uvedl, že vzhledem ke zrušení rozkazů, jimiž byl žalobce dočasně zproštěn výkonu funkce a následně propuštěn ze služebního poměru, má nárok na požadované náhrady. Žalobce předložil odborné vyjádření Mgr. P. J. z ledna 2012, dle kterého žalobci náleží za období od 1.9.1999 do 31.12.2011 ušlá mzda včetně příplatku na bydlení 6.964.394,- Kč, a to s přihlédnutím k jeho předpokládanému kariérnímu růstu. Dle odborného vyjádření dále žalobci vznikla celá řada dalších nároků, zejména na očekávanou mzdu za léta 2011-2021 ve výši 12.601.887,- Kč, odměny za zvláštní úkoly, škoda odpovídající snížení důchodu a výsluh, celkem 37.396.281,- Kč.

Rozhodnutím ředitele Ředitelství personální podpory ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1078-11/2012-4614, bylo určeno, že žalobci náleží úhrada rozdílu ve výši 230.843,- Kč, o který mu byl krácen plat za období od 16.9.1999 do 30.11.2001, vyjma období od 17.9.1999 do 15.10.1999 a od 7.10.2000 do 22.12.2000. Služební orgán odmítl, že by měl žalobce nárok na jakýkoliv služební příjem po 30.11.2001, kdy mu dle § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání uplynutím stanovené doby zanikl služební poměr. Z úřední činnosti je správnímu orgánu známo, že drtivě většině vojáků v obdobném postavení služební poměr zanikl stejně jako žalobci, a tedy nelze předpokládat, že právě žalobce by ve služebním poměru setrval do dne vydání rozhodnutí či dokonce do roku 2021. Dále žalobci nemohly být přiznány nárokové odměny, které nejsou součástí platu, a to zejména příspěvek na bydlení, na který žalobce neměl nárok ani před dočasným zproštěním služby, a odměny za splnění zvláštních či mimořádných úkolů, které jsou nenárokové. Dle služebního orgánu dále z § 66 odst. 2 zákona o vojácích z povolání vyplývá, že za dobu vazby nemá voják nárok na plat.

Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil odvoláním, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto. Odvolací služební orgán v souladu s prvostupňovým rozhodnutím dospěl k závěru, že služební poměr žalobce zanikl uplynutím stanovené doby dne 30.11.2001, což bylo toliko deklarováno rozkazem vrchního ředitele Finanční sekce Ministerstva obrany ze dne 7.8.2001, jenž nebyl nikdy zrušen. Z tohoto důvodu žalovaný souhlasil s postupem služebního orgánu, který se nezabýval požadavky žalobce za období od 1.12.2001. Pokud jde o dobu, kterou žalobce strávil ve vazbě, odkázal žalovaný na § 3 odst. 1 zákona o platu a § 66 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, dle něž náleží vojákovvi plat za výkon služby. Byl-li žalobce ve vazbě, nemohl službu vykonávat. K nenárokové části platu – „cílové odměny“ žalovaný konstatoval, že odměna není automaticky přiznávanou složkou platu, jejíž vyplacení by si mohl žalobce nárokovat (§ 13 zákon o platu). Žalovaný dospěl k závěru, že právní předpisy mu umožňují toliko doplatit žalobci ušlý plat za období, kdy byl dočasně zproštěn výkonu služby, a nikoliv zohledňovat jeho hypotetický kariérní postup či případné odměny za zvláštní úkoly.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. O věci rozhodl bez

nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí zrušil také pro vadu správního řízení.

Před posouzením jednotlivých žalobních námitek je třeba shrnout relevantní ustanovení právních předpisů. Žalobce se domáhal kromě jiného náhrady ušlého platu, který mu náležel v době jeho dočasného zproštění výkonu funkce a služby. Dočasné zproštění započalo dne 16.9.1999, tehdy ještě jako dočasné zproštění výkonu funkce dle § 10b odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb., platného do 30.11.1999. Podle § 3 odst. 5 zákona č. 480/1992 Sb., o hmotném zabezpečení vojáků a žáků škol ozbrojených sil a jejich odpovědnosti za škodu (dále jen „zákon o zabezpečení vojáků“), který také platil do 30.11.1999, „[v]ojákům z povolání, kteří byli zproštěni výkonu funkce, se dnem zproštění do dne ukončení tohoto opatření krátí plat o polovinu. ... Bylo-li zproštění funkce zrušeno, doplatí se rozdíl, o který byl plat zkrácen.“

Na dobu od 1.12.1999 se již vztahoval zákon o vojácích z povolání. Dle § 9 tohoto zákona „[j]e-li proti vojákovu vedeno trestní řízení, lze jej zprostit výkonu služby v jeho služebním zařazení do pravomocného skončení trestního řízení.“ Podle § 67 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, ve znění do 30.9.2009, se po dobu dočasného zproštění krátí vojákovu plat o polovinu. Ustanovení § 67 odst. 3 téhož zákona ve znění do 31.5.2012 pak stanovilo, že „[p]okud podezření ze závažného porušení služebních povinností nebo ze spáchání trestného činu nebylo vojákovu prokázáno a dočasné zproštění výkonu služby bylo zrušeno, náleží vojákovu rozdíl, o který byl plat zkrácen.“

Soud nejdříve zkoumal, podle které právní úpravy měl být nárok žalobce posouzen. V dané věci je nutné odlišit nárok na zkrácený plat po dobu dočasného zproštění výkonu funkce (služby) a nárok na dorovnání zkráceného platu po zrušení dočasného zproštění výkonu funkce (služby). Vzhledem k tomu, že v rozhodné době (17.9.-15.10.1999 a 7.10.-22.12.2000) byla účinná rozdílná právní úprava, jedná se o čtyři nároky.

Přechodná ustanovení uvedená v hlavě druhé části desáté zákona o vojácích z povolání na posuzovanou věc nedopadají, neboť danou otázku neřeší. Ustanovení § 164 odst. 1 zákona je nutné vykládat jako konstituování služební poměru na dobu určitou. Ustanovení § 164 odst. 7 zákona nelze aplikovat, neboť nárok na zaplacení platu není nárokem na náhradu škody. Proto pro posouzení nároku na náhradu platu a to jak v části zkráceného platu, tak i doplacení rozdílu je třeba aplikovat obecnou zásadu nepravé retroaktivity. Obecně v případech časového střetu staré a nové právní normy platí nepravá retroaktivita, tj. od účinnosti nové právní normy se i právní vztahy, vzniklé podle zrušené právní normy, řídí právní normou novou. Vznik právních vztahů, existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony, se řídí zrušenou právní normou (důsledkem opačné interpretace střetu právních norem by byla pravá retroaktivita). Aplikuje se tedy princip ochrany minulých právních skutečností, zejména právních konání. (nález Ústavního soudu ze dne 4.2.1997 sp.zn. Pl. ÚS 21/96).

Nárok na zkrácený plat po dobu dočasného zproštění je dán zákonnou úpravou účinnou v době vzniku nároku na plat, tedy i na zkrácený plat. Režim nároku na zkrácený plat po dobu dočasného zproštění za období 17.9.-15.10.1999 tak byl dán zákonem o zabezpečení vojáků a za období 7.10.-22.12.2000 zákonem o vojácích z povolání. Oproti tomu nárok na dorovnání zkráceného platu po zrušení dočasného zproštění za uvedená období (17.9.-15.10.1999 a 7.10.-22.12.2000) je dán úpravou zákona o vojácích z povolání, neboť vznik nároků na dorovnání je jak dle zákona o zabezpečení tak i dle zákona o vojácích z povolání dán zrušením dočasného zproštění výkonu funkce (služby), ke kterému došlo v dané věci dne 23.6.2011. Rozhodným okamžikem pro vznik nároku na dorovnání je tedy zrušení dočasného

zproštění výkonu funkce (služby) ze dne 23.6.2011 v návaznosti na skutečnost, že podezření z trestného činu nebylo žalobci prokázáno. Tehdy byl již účinný zákon o vojácích z povolání, a proto na posouzení vzniku nároku na dorovnání platu i za první období vazby žalobce je nutné aplikovat zákon o vojácích z povolání. Jedním ze základních pravidel intertemporality právních předpisů totiž je, že se aplikuje ten právní předpis, který je účinný v době vzniku právního vztahu. Jelikož přechodná ustanovení zákona o vojácích z povolání neobsahují jinou úpravu, nelze dospět k jinému závěru, než že se tento zákon vztahuje i na dorovnání platu, jehož krácená část byla žalobci vyplácena v roce 1999. Vztah nové a starší úpravy je však provázaný, neboť pokud by dle zákona o zabezpečení vojáků nenáležel žalobci zkrácený plat, potom by mu nevznikl ani nárok na doplatek, neboť vznik nároku na doplatek předpokládá existenci nároku na zkrácený plat.

Podáním ze dne 26.5.2011 mimo jiné žalobce požádal o doplatek ušlého platu za období od 16.9. do 30.11.2001 ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem, který by mu náležel, pokud by nebyl dočasně zproštěn výkonu funkce (služby) a částkou, která byla skutečně vyplacena. Z obsahu dalších podání žalobce ve správním řízení je patrné, že se žalobce domáhal zkráceného platu po dobu ve vazbě, doplatku zkráceného platu za dobu dočasného zproštění a dalších nároků.

Žalobce v prvním žalobním bodu namítal, že mu služební poměr nezanikl uplynutím stanovené doby, ale v důsledku nezákonného postupu státu. Dle § 164 odst. 1 věta první zákona o vojácích z povolání *„služební poměr vojáka z povolání nebo v další službě, který vznikl podle dřívějších předpisů, se považuje za služební poměr podle tohoto zákona, a to na dobu určitou v trvání 2 let od nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Zákon nabyl účinnosti 1.12.1999. Služební poměr žalobce vznikl před účinností zákona o vojácích z povolání, proto zanikl dle § 164 odst. 1 věta první ve spojení s § 18 písm. a) zákona o vojácích z povolání dnem 30.11.2001. Rozkazem vrchního ředitele Finanční sekce Ministerstva obrany ze dne 7.8.2001, č. 30, bylo rozhodnuto o zániku služebního poměru žalobce dnem 30.11.2001 z důvodu uplynutí stanovené doby služebního poměru žalobce, nikoli propuštěním dle § 18 písm. b) zákona o vojácích z povolání, proto v souladu s § 164 odst. 1 věta první zákona o vojácích z povolání služební poměr žalobce zanikl ze zákona dne 30.11.2001 (§ 163b zákona o vojácích z povolání). Ze žaloby ani z podání žalobce ve správním řízení nevyplývá, že by žalobce tvrdil, že jeho služební poměr trval i po 30.11.2001.

Soud má za to, že okamžik určení zániku služebního poměru žalobce je významný pro určení pravomoci žalovaného rozhodovat o nárocích žalobce. Po dobu trvání služebního poměru vojáka je dána existence veřejnoprávního vztahu – služebního poměru vojáka, na základě čehož je žalovaný příslušný rozhodovat o nárocích vojáka na plat a jiných požitcích či nárocích souvisejících s výkonem služby. Zároveň je dle § 152 zákona o vojácích z povolání dána pravomoc služebnímu orgánu rozhodovat o nároku bývalého vojáka, avšak pouze pokud jde i nadále o nárok vyplývající ze služebního poměru, tedy jde o nároky přímo související s předchozím služebním poměrem vojáka. Nárok na ušlý plat po skončení služebního poměru však s existencí služebního poměru bývalého vojáka souvisí pouze nepřímo, nejde o nárok ze služebního poměru, resp. o nárok vzniklý při výkonu služby, nýbrž o náhradu škody za ušlý plat po zániku služebního poměru. Zákon o vojácích z povolání v hlavě II nekonstituuje institut odpovědnosti státu za škodu odpovídající ušlému platu po zániku služebního poměru, proto nelze případnou aplikací ustanovení § 152 a § 112 zákona o vojácích z povolání dovodit pravomoc služebnímu orgánu rozhodovat o nárocích žalobce, které mu měly vzniknout po zániku jeho služebního poměru uplynutím doby a tedy mu nevznikly *při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby*. Pokud by služební orgán rozhodl o takovém

soukromoprávním nároku žalobce, bylo by rozhodnutí nicotné pro nedostatek pravomoci služebního orgánu.

Soud nejdříve posoudil, zda služební orgán o této části nároků žalobce vůbec rozhodl, jestliže vydal oznámení o zahájení řízení z úřední povinnosti na základě „podnětu“ žalobce a předmět řízení v oznámení určil jako úhradu rozdílu kráceného platu za období 16.9.1999 do 30.11.2001 „*vyjma doby vazby*“ žalobce a v rozhodnutích uvedl, že se obdobím po 30.11.2001 „*nezabýval*“, neboť je více než pravděpodobné, že by žalobce „*zůstal ve služebním poměru*“ i nadále. Z daného je patrné, že žalovaný pouze posoudil, zda žalobci i po zániku služebního poměru vznikl nárok na plat („*doplatek platu*“ dle žaloby) a nikoli zda za dané období mu vznikl nárok na náhradu škody odpovídající ušlému platu. Nárok na plat a nárok na náhradu škody odpovídající ušlému platu jsou odlišné právní instituty s rozdílným právním režimem. O nárocích žalobce za období po zániku služebního poměru žalovaný nerozhodoval, neboť k tomu nebyla dána jeho pravomoc. Úvaha služebních orgánů je dostatečně srozumitelná, pokud žalobci zanikl služební poměr, potom mu nevznikl nárok na plat, neboť tento je vázán na existenci služebního poměru. Naopak žaloba je v tomto rozsahu nesrozumitelná, jestliže žalobce zároveň tvrdí, že jeho služební poměr zanikl, a přesto se domáhá platu i za období po zániku jeho služebního poměru. Pokud se žalobce domáhá platu i za dobu po zániku jeho služebního poměru, potom mu vzhledem k neexistenci služebního poměru, resp. výkonu služby, nárok na plat za období od 1.12.2001 nenáleží (srovnej § 66 odst. 1 zákona o vojácích z povolání). Po ukončení služebního poměru žalobce již z povahy věci netrvalo jeho dočasné zproštění služby a nevznikal mu nárok ani na zkrácený plat, který by bylo možné nyní dorovnat. Pokud se žalobce domáhá náhrady škody z ušlého platu za období od 1.12.2001, potom jde o soukromoprávní nárok, u kterého není dána pravomoc služebního orgánu o něm rozhodovat ve správním řízení dle zákona o vojácích z povolání, neboť takovýto institut náhrady škody zákon neupravuje. Z podání žalobce není zcela srozumitelné, zda vznik škody měl být způsoben trestním stíháním nebo postupem služebního orgánu, v obou případech se však jedná o nárok na náhradu škody dle zákona 82/1998 Sb., kdy projednání takového nároku není správním řízením, příslušný orgán ústřední správy nevystupuje ve vrchnostenském postavení vůči žadateli.

Žalobní bod o nepřiznání nároků žalobce od 1.12.2001 je tak nedůvodný, protože se ve svém důsledku míjí s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí, jestliže žalovaný pro absenci pravomoci rozhodovat o nárocích po skončení služebního poměru žalobce o takových nárocích ani nerozhodoval. Žalovaný postupoval správně, když žalobci přiznal pouze nárok na dorovnání kráceného platu za období do 30.11.2001, kdy trval jeho služební poměr.

Druhý žalobní bod se týká náhrady platu za dobu, kdy žalobcův služební poměr trval, avšak žalobce byl stíhán vazebně. Výklad k tomuto žalobnímu bodu je nutné rozdělit vzhledem k různé právní úpravě na dvě období, kdy byl žalobce ve vazbě - od 17.9. do 15.10.1999 a od 7.10. do 22.12.2000, a dále je nutné odlišit nárok na zkrácený plat po dobu výkonu vazby a doplacení rozdílu platu po zrušení zproštění funkce.

V prvním uvedeném období neplatil zákon o vojácích z povolání, proto na posouzení nároku na zkrácený plat po dobu výkonu vazby 17.9.-15.10.1999 je nutné aplikovat zákon o zabezpečení vojáků, jak výše uvedeno. Služební orgán a žalovaný však i za toto období aplikovaly výhradně ustanovení zákona o vojácích z povolání. Z toho vyplývá, že pokud jde o náhradu platu za období od 17.9.1999 do 15.10.1999, je napadené rozhodnutí nezákonné. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, správní soud zkoumá z úřední povinnosti, zda byl v přezkoumávaném řízení aplikován právní předpis, který na věc skutečně dopadá. Dospěje-li k negativnímu

závěru, zkoumá, zda aplikace nesprávného právního předpisu mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Takový vliv na zákonnost rozhodnutí pak může mít tehdy, pokud jde o odlišnou úpravu zákona.

V nyní projednávané věci měl žalovaný na dobu vazebního stíhání žalobce před 1.12.1999 aplikovat příslušná ustanovení zákona o zabezpečení vojáků a zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, která se v podstatných rysech liší od zákona o vojácích z povolání. Zprv je třeba uvést, že před 1.12.1999 nemohla obstát argumentace uvedená žalovaným ve vyjádření k žalobě o tom, že i v době dočasného zproštění měl žalobce povinnost konat služební úkoly podle pokynů nadřízeného. Na rozdíl od úpravy § 10 zákona o vojácích z povolání, kde je upravena tzv. dispozice, k níž dochází mimo jiné při dočasném zproštění výkonu služby, u dočasného zproštění výkonu funkce podle § 10b zákona č. 76/1959 Sb. není stanoveno, že by byl voják povinen i po dobu zproštění plnit služební úkoly. Takovou povinnost měli jen vojáci, u nichž došlo k přerušení výkonu funkce, nikoliv dočasnému zproštění, což vyplývá z ustanovení § 10c odst. 5 zákona č. 76/1959 Sb. Pokud tedy podle § 3 odst. 5 zákona o zabezpečení vojáků náležela vojákům dočasně zproštěným funkce určitá část platu, jednalo se o speciální úpravu vůči § 3 odst. 1 zákona o zabezpečení vojáků ve spojení s § 3 odst. 1 zákona o platu, který stanoví, že plat náleží za výkon práce, respektive služby vojáka. Jinými slovy, zákon nepředpokládal, že voják dočasně zproštěný výkonu funkce bude plnit služební úkoly, a zároveň stanovil, že takový voják bude mít nárok na část platu.

Z uvedeného vyplývá, že na základě právní úpravy účinné v období od 17.9.1999 do 15.10.1999 žalobci náležela část platu za dobu dočasného zproštění funkce, kdy byl vazebně stíhán. Argument, že žalobce ve vazbě nemohl plnit služební úkoly, je irelevantní za situace, kdy příslušná právní úprava ani nepočítala s tím, že by takové úkoly voják dočasně zproštěný služby plnil. Je proto zřejmé, že pokud žalovaný na uvedené období aplikoval nesprávnou právní úpravu, dospěl k obsahově nezákonným závěrům.

Jelikož žalobci vznikl nárok na zkrácený plat po dobu výkonu vazby od 17.9.1999 do 15.10.1999 a dne 23.6.2011 bylo zrušeno dočasného zproštění výkonu služby v návaznosti na skutečnost, že podezření z trestného činu nebylo vojákovi prokázáno, vznikl dle § 67 odst. 3 zákona o vojácích žalobci také nárok na doplacení rozdílu, o který byl plat zkrácen, přičemž institut doplacení platu na základě zrušeného dočasného zproštění výkonu funkce (služby) byl již upraven v § 3 odst. 5 zákona o zabezpečení vojáků. V této části žalovaný aplikoval příslušný zákon (zákon o vojácích z povolání), avšak v rozporu s tímto zákonem, jak dále uvedeno.

Pro období od 17.9.1999 do 15.10.1999 lze tedy shrnout, že žalobci dle právní úpravy zákona č. 76/1959 Sb. a zákona o zabezpečení vojáků náležela krácená část platu i v době, kdy byl vazebně stíhán, neboť tehdejší právní úprava ani nepočítala s možností, že by vojákovi dočasně zproštěnému funkce byly ukládány služební úkoly. Pro dorovnání platu za toto období je však nutné použít ustanovení zákona o vojácích z povolání, neboť ten byl účinný v době vzniku tohoto nároku. Jelikož žalovaný aplikoval částečně nesprávnou právní úpravu, zrušil soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jeho rozhodnutí pro podstatnou vadu řízení spočívající v aplikaci nepříslušného zákona o vojácích z povolání i na nárok na zkrácený plat po dobu výkonu vazby od 17.9.1999 do 15.10.1999

Na období od 7.10.2000 do 22.12.2000, kdy byl žalobce opět vazebně stíhán, služební orgány případně aplikovaly zákon o vojácích z povolání, avšak interpretovaly jej nesprávně. Prvostupňové rozhodnutí pouze bez bližšího vysvětlení odkázalo na ustanovení § 66 odst. 2

zákona o vojácích z povolání, které však dobu pobytu vojáka ve vazbě výslovně nijak neřeší, na což žalobce také upozornil v odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval ustanovením § 66 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, dle kterého náleží plat pouze za výkon služby, přičemž v době trvání vazby žalobce službu vykonávat nemohl. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný svou úvahu doplnil o odkaz na § 10 odst. 5 zákona o vojácích z povolání, dle kterého je voják, který byl dočasně zproštěn výkonu služby a určen do dispozice, povinen plnit služební úkoly podle pokynu nadřízeného.

S argumentací žalovaného se však ztotožnit nelze. Žalovaný pominul ustanovení § 66 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, které obsahuje definici pojmu „výkon služby“ : „*Za výkon služby se pro nárok na plat považuje doba řádné dovolené, krátké dovolené, zvláštní dovolené, doba **dočasného zproštění výkonu služby**, doba denního studia, doba studijního volna při studiu při výkonu služby, doba preventivní rehabilitace, doba rekvalifikace, doba služebního volna za nepřetržitý vojenský výcvik a doba služebního volna z důvodů obecného zájmu a pro důležité osobní překážky ve službě s výjimkou dalšího služebního volna pro důležité osobní překážky ve službě nebo z jiných vážných důvodů.*“ Z tohoto ustanovení vyplývá, že vojákovi náleží plat za celé období dočasného zproštění výkonu služby, a to bez ohledu na to, zda má povinnost během této doby plnit služební úkoly, nebo nikoliv. Primárním účelem institutu dočasného zproštění výkonu služby z důvodu trestního stíhání vojáka je zajistit, aby voják, který je podezřelý ze spáchání trestného činu, po dobu trestního řízení obvyklé služební úkoly neplnil. Ačkoliv zákon pamatuje na možnost stanovení služebního úkolu nadřízeným i v době dočasného zproštění, jedná se zjevně o možnost spíše výjimečnou, nikoliv o pravidlo. V opačném případě by totiž zákonodárce nezařadil vojáky dočasně zproštěné služby z důvodu trestního řízení do kategorie vojáků, kteří pobírají pouze polovinu platu. Na druhou stranu institut zkráceného platu ctí zásadu presumpce neviny do doby pravomocného rozhodnutí o trestném činu vojáka a zajišťuje mu určitý příjem, jestliže po dobu dočasného zproštění služby je možnost jiné výdělečné činnosti vojáka nadále omezena (§ 47 zákon o vojácích z povolání). Z dikce výše citovaného ustanovení i z účelu, který celá úprava dočasného zproštění sleduje, vyplývá závěr, že vojákovi náleží zkrácený plat za celou dobu dočasného zproštění výkonu služby, a to i v situaci, kdy je vazebně stíhán, a tedy dle § 10 odst. 2 písm. i) ve spojení s § 10 odst. 5 zákona o vojácích z povolání služební úkoly neplní. Skutečnost, že voják nevykonává běžnou službu, je již dostatečně zohledněna v § 67 zákona o vojácích z povolání, dle něž se plat krátí na polovinu. Plat v této výši je vojákovi vyplácen proto, že ačkoliv nevykonává službu, stále trvá jeho služební poměr, a tedy je vázán celou řadou zákonných povinností a především nemá možnost opatřit si prostředky na živobytí jiným způsobem.

Lze proto uzavřít, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti v části, v níž dospěl k závěru, že žalobci za období strávené ve vazbě od 7.10.2000 do 22.12.2000 nenáležel krácený plat, ani doplatek rozdílu, o který byl jeho plat krácen. Shodný nárok na dorovnání rozdílu platu žalobci náleží podle § 67 odst. 3 zákona o vojácích za dobu vazby od 17.9.1999 do 15.10.1999 z důvodu aplikovatelnosti tohoto zákona (viz. výše uvedené úvahy soudu o rozhodné skutečnosti pro přiznání nároku na doplatek rozdílu platu z toho vyplývající aplikovatelnost zákona o vojácích z povolání).

Výše uvedené závěry soudu nebránily posoudit další žalobní body. Třetí žalobní bod, v němž žalobce tvrdí, že „*při normálním běhu věcí*“ by byl povýšen, a tedy by mu i přiměřeně rostl plat, byl uplatněn velmi obecně. Není zřejmé, zda se takového nároku žalobce domáhá za období trvání jeho služebního poměru nebo i po 1.12.2001, a v čem spatřuje příčinnou souvislost vzniku takového nároku a postupu žalovaného, jestliže byl žalobce zákonným postupem dočasně zproštěn výkonu funkce (služby). Podle § 71 písm. d) s.ř.s. je

žalobce povinen tvrdit, na základě jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“: to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkouvává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí - tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů*“ (NSS č. j. 1 Azs 244/2004 – 49). Pro obecnost žalobního bodu lze pouze konstatovat, že náhrada platu náleží vojákovi ve výši průměrného hrubého výdělku, který se zjišťuje jako průměrný hodinový výdělek (viz ustanovení § 352 a § 356 odst. 1 zákoníku práce, § 68r zákona o vojácích z povolání). Průměrný výdělek se zjišťuje z rozhodného období, kterým je zpravidla kalendářní čtvrtletí předcházející dni, v němž vojákovi vzniklo právo na náhradu platu, a zjištěný průměrný výdělek se zásadně použije pro celou dobu, za níž vojákovi náleží náhrada platu. Žalobou uvedený tzv. přepokládaný platový růst není součástí průměrného výdělku z předcházejícího období výkonu služby. Pokud by se žalobce téhož domáhal jako nároku na náhradu škody, potom je nutné doplnit tvrzení o nezákonném postupu žalovaného a o příčinné souvislosti takového postupu a tvrzené škody, aby bylo možné posoudit již samotnou pravomoc služebního orgánu rozhodnout o takovém uplatněném nároku.

Výše uvedené závěry o neurčitosti žaloby platí i pro čtvrtý žalobní bod o uplatnění „cílových odměn“. Žalobce v žalobě nijak nespecifikoval nárok na určitou odměnu, na základě čeho splnil podmínku pro přiznání takové odměny, tedy že např. splnil mimořádný nebo zvlášť významný pracovní úkol, nebo že by u něj bylo dáno významné pracovní nebo životní výročí. Není úlohou soudu namísto žalobce určit rozsah soudního přezkumu a koncipoval potencionální důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, zejména pokud ve správním řízení cílové odměny specifikoval s odkazem na již uskutečněné projekty a z toho přepokládané „ušlé“ budoucí projekty (viz. část II odborného vyjádření). Není tak zřejmý obsah žalobního bodu o „cílené odměně“, tedy co je tvrzenou „cílenou odměnou“. Lze tak pouze obecně konstatovat, že odměna je nenárokovou složkou platu, kterou lze vojákovi poskytnout pouze na základě jím dosahovaných výsledků při službě nebo jiných událostí (věk, doba služby). Soud shodně se žalovaným má za to, že žalobce, který byl dočasně zproštěn výkonu služby, takovýchto výsledků z povahy věci dosahovat nemohl, přitom dle § 13 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, pouze „za splnění mimořádných nebo zvlášť významných pracovních úkolů, za jiné mimořádné pracovní zásluhy, za poskytnutí osobní pomoci v mimořádných případech, při významných pracovních a životních výročích za dlouhodobě dosahované kvalitní výsledky práce a za službu v ozbrojených silách ve služebním poměru lze zaměstnanci poskytnout odměnu za podmínek stanovených prováděcím předpisem vydaným podle § 23.“

Třetí i čtvrtý žalobní bod tak není důvodný.

Na základě výše uvedených úvah soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s. Vzhledem k tomu, že totožnými vadami trpělo i rozhodnutí služebního orgánu, zrušil soud postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí služebního orgánu. Služební orgán je podle § 76 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Služební orgán opětovně posoudí nárok žalobce na dorovnání platu za období, kdy byl ve vazbě, a to jak podle právní úpravy

účinné před 1.12.1999, tak podle zákona o vojácích z povolání, jehož relevantní ustanovení byla závazně vyložena v rozsudku.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Další jeho náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,-Kč (2 x 3.100 = 6.200). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600). Odměna advokáta tak činí 6.800,- Kč; právní zástupce žalobce není plátcem DPH. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 9.800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. června 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková